

Op de avond van die eerste dag van de week waren de leerlingen bij elkaar; ze hadden de deuren afgesloten, omdat ze bang waren voor de Joden.

Jezus kwam in hun midden staan en zei: 'Ik wens jullie vrede!'

Na deze woorden toonde hij hun zijn handen en zijn zijde.

De leerlingen waren blij omdat ze de Heer zagen.

Nog eens zei Jezus: 'Ik wens jullie vrede!'

Zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit.'

Na deze woorden blies hij over hen heen en zei:

'Ontvang de heilige Geest.

Als jullie iemands zonden vergeven, dan zijn ze vergeven;

vergeven jullie ze niet, dan zijn ze niet vergeven.'

Een van de twaalf, Tomas, ook Didymus genaamd, (dat betekent 'tweeling'), was er niet bij toen Jezus kwam.

Toen de andere leerlingen hem vertelden:

'Wij hebben de Heer gezien!'

zei hij: 'Alleen als ik de wonden van de spijkers in zijn handen zie en met mijn vingers kan voelen, en als ik mijn hand in zijn zij kan leggen, zal ik het geloven.'

Een week later

waren de leerlingen weer bij elkaar en Tomas was er nu ook bij.

Terwijl de deuren gesloten waren, kwam Jezus in hun midden staan.

'Ik wens jullie vrede!' zei hij,

en daarna richtte hij zich tot Tomas:

'Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen, en leg je hand in mijn zij.'

Wees niet langer ongelovig, maar geloof.'

Tomas antwoordde: 'Mijn Heer, mijn God!'

Jezus zei tegen hem:

'Omdat je me gezien hebt, geloof je.

Gelukkig zijn zij die niet zien en toch geloven.'

Johannes 20, 19-29

Wanneer iemand gestorven is, komen mensen bij elkaar. Ze delen hun verdriet, ze halen herinneringen op, ze spreken met elkaar over hoe het in de toekomst verder moet.

Wellicht was het na de dood van Jezus ook zo. Het werd al vlug een gewoonte ... op de eerste dag van de week. Plots zegt iemand: "ik geloof dat Hij hier midden onder ons is". Het was een heel andere aanwezigheid dan vroeger. Vroeger kon Hij niet zo maar binnen komen als de deuren afgesloten waren. Nu wel. Wellicht is het zo begonnen, het geloof in de verrijzenis van Jezus.

Het was niet vanzelfsprekend. Tomas had er moeite mee. Hij werd ook Didymus genoemd, 'Tweeling'. Het was alsof twee Tomassen in hem in discussie waren. De ene wou niets liever dan geloven dat de verrezen Jezus bij hen aanwezig was. De andere twijfelde eraan: *'alleen als ik de wonden van de spijkers in zijn handen zie en met mijn vingers kan voelen, en als ik mijn hand in zijn zij kan leggen, zal ik het geloven.'* Is het wel echt die Jezus, die geleden heeft en gestorven is op een kruis, die nu bij ons is of beelden wij ons dat in?

Er is nog een ander aspect. Tomas wordt uitgenodigd het lijden letterlijk aan te raken: *'Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen, en leg je hand in mijn zij.'* Ook dat is niet vanzelfsprekend. We zien dagelijks zoveel zwaar lijden in de nieuwsberichten op televisie, dat er gewenning optreedt. Het raakt ons nog nauwelijks en we gaan vlot over naar het volgende nieuwspunt. Wie zich wel durft te confronteren met ernstig lijden, kan twee richtingen uit. Ofwel is men ontmoedigd en hopeloos.

Ofwel is men zo sterk verontwaardigd en geraakt dat men tot het besef komt dat lijden niet het laatste kan zijn voor een mens. Het kan toch niet dat alles wat aan leven, goedheid en liefde bestaat in een mens, vernietigd wordt door lijden en dood.

Het is dus goed dat lijden 'gezien' wordt, dat men er niet van weg loopt, dat men de confrontatie durft aangaan. Dat is niet gemakkelijk. Lijden schrikt af. Niemand kan dat alleen aan. Tomas wordt gedragen door zijn vrienden. Hij komt tot geloof met de steun van een gelovige gemeenschap, die getuigt: *'wij hebben de Heer gezien!'*. Zo wordt hij geholpen om tot geloof te komen: *'Mijn Heer, mijn God!'*

Nog steeds komen leerlingen van Jezus bij elkaar op de eerste dag van de week. Dat is het moment bij uitstek om elkaar te steunen en te dragen in de confrontatie met het lijden dat ons raakt. In zulke gemeenschap kunnen we deel hebben aan de levenskracht van de verrezen Jezus.

Dit verhaal besluit het oorspronkelijke Johannesevangelie. Er volgen nog een paar slotverzen: *'Jezus heeft nog veel meer wondertekens voor zijn leerlingen gedaan, die niet in dit boek staan, maar deze zijn opgeschreven opdat u gelooft dat Jezus de messias is, de Zoon van God, en opdat u door te geloven leeft door zijn naam.'* (Joh. 20, 30-31)

Om leven gaat het, gedragen door de verrezen Jezus. Dat leven mogen we ontdekken en een naam geven op de eerste dag van de week.

God,
ook wij zijn 'tweelingen',
zoals Tomas.

In de confrontatie
met lijden en dood
dreigt ontmoediging
geloven onmogelijk te maken.

Help ons te beseffen
dat lijden en dood
het leven niet kunnen vernietigen,
dat goedheid en liefde blijven,
over alle grenzen heen.

Mogen wij
in het samenzijn
op de eerste dag van de week
een gemeenschap vinden,
die ons draagt en steunt,
opdat wij geloven in het leven,
opdat wij leven.

Amen.

Schilderij: Michel Ciry.

In het Licht van Gods Woord

Aan - geraakt